

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2859

гр. София, 15.09.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-10, в закрито заседание на петнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цвета Желязкова

като разгледа докладваното от Цвета Желязкова Търговско дело № 20221100900273 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК.

С молба от 15.06.2022 г. особеният представител на ответника адв. Р.П. е поискала съдът да измени решение 591/19.05.2022 г. в частта относно определеното възнаграждение за особения представител, определено с определение 423/08.02.2022 година. Сочи се, че така определения размер е в противоречие с чл. 7, ал.1, т.4 от Наредба 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ищецът – СГПП, не взема становище по молбата.

За да се произнесе по искането, Съдът съобразява следното:

Производството по делото е по иск с правно основание чл. 155, т. 3 от ТЗ.

С оглед обстоятелството, че по делото са събрани данни, че управителят на дружеството е починал на 03.05.2018 г., с определение от 23.05.2022 г. Съдът е назначил адв. Р.П. като особен представител на ответника. Определено е възнаграждение в размер на 300 лева, вносимо от бюджета на съда.

С настоящата молба адв. П. прави искане за изменение на определения размер на адвокатското възнаграждение на особения представител, което би се отразило и на разноските, определени в съдебното решение.

Разгледана по същество, Съдът намира молбата за неоснователна по следните съображения:

В конкретната хипотеза е налице назначаване на особен представител по чл. 29, ал.4 от ГПК, доколкото се установява, че ответното дружество по иска по чл. 155, т.3 от ТЗ няма управител поради смърт на същия, като същият е и едноличен собственик на капитала. Следователно, в случая ответното дружество както волеобразуващ, така и волеизразяващ орган.

Съгласно константната практика на ВКС случаите на особено процесуално представителство са по чл. 29, ал. 2, 3 и 4 ГПК и по чл. 47, ал. 6 ГПК, като редът за

определяне и назначаване на особен представител се различава от този на предоставена правна помощ по чл. 94 ГПК.

Както е посочено и в ТР № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. , ОСГТК на ВКС процесуалният закон предвижда и форма на процесуално представителство, което макар и регламентирано от специална правна норма не е законово, тъй като произтича от акт на съда, при осъществяване на определените за това предпоставки. Правната уредба на това представителство се съдържа в чл. 47, ал. 6 ГПК и чл. 48, ал. 2 ГПК и се свързва с общото правило на чл. 29, ал. 3 ГПК. Двете разглеждани хипотези се различават по това, че в първия случай (чл. 47, ал. 6 ГПК), ответникът не е намерен на адреса, посочен по делото, а втората хипотеза (чл. 48, ал. 2 ГПК) е свързана с липсата на известен адрес. особеният представител се назначава с акт на съда - определение, от който произтича и неговата представителна, спрямо отсъстващата страна, власт. Това представителство, съобразно чл. 36, ал. 1 ЗА е възмездно, тъй като за положения труд на адвоката (особеният представител винаги е адвокат) се дължи възнаграждение, независимо от изхода на делото.

В конкретната хипотеза липсват правила за определяне на адвокатското възнаграждение на особения представител на ответника, назначен от съда при хипотезата на чл. 29, ал.4 от ГПК по исковете по чл. 155 от ТЗ - нито в ГПК, нито в Закона за правната помощ има специална процедура за назначаване на особения представител по чл. 29 от ГПК. В текста на чл. 29 от ГПК липсва и разпоредба, аналогична на чл. 47, ал.6 от ГПК, в частта относно възнаграждението на особения представител на ответника.

Поради това, по аргументите, изложени в цитираното ТР, след като особен представител на страната по разглеждания ред може да бъде само адвокат, съгласно чл. 32 ГПК, то и размерът на дължимото от ищеца възнаграждение се определя от съда с акта за назначаването му.

ВКС е приел, че размерът на възнаграждението на особения представител по чл. 47 от ГПК следва да се съобрази с указаното в чл. 36, ал. 1 ЗА, препращащ към Наредба № 1/2004 г., с оглед установяване минималното възнаграждение за вида процесуална дейност.

На първо място, следва да се отбележи, че в конкретния случай, определеният размер на адвокатското възнаграждение - 300 лева, е в съответствие с разпоредбите на чл. 47, ал.6 от ГПК и на Наредба № 1/2004 година.

Съгласно чл. 7, ал.1, т.4 от Наредба 1/2004 г. при други неочаквани искове (каквото е процесният иск по чл. 155 от ТЗ) минималният размер на адвокатското възнаграждение в 600 лева.

Съдът обаче намира, че по аналогия, така както се прилагат размерите, посочени в Наредба № 1/2004 г., в конкретния случай следва да се приложи и разпоредбата на чл.47, ал.6 от ГПК, доколкото са налице изискванията на чл.46, ал.2, изр.1 от ЗНА – налице са сходни случаи на назначаване на особен представител от съда, поради липсата на надлежен процесуален представител на страна в процеса, дължащо се на неустановяване/ненамиране на страна, съответно липса на волеобразуващ и волеизразяващ орган, което съответства и на целта на акта.

Чл. 47, ал.6 от ГПК възлага в отговорност на Съда при определяне на адвокатското възнаграждение на особения представител да се съобрази с фактическата и правната сложност на делото, при което и може да се слезе под минимума, определен в Наредба 1/2004 година.

В конкретния случай е извършена именно посочената преценка – касае се за неусложнен казус, с богата съдебна практика, без фактическа сложност, делото се е

развило само в едно съдебно заседание. Поради това и предвиденото в чл. 7, ал.1, т.4 от Наредба 1/2004 г. минимално възнаграждение е намалено с ½ - 300 лева.

Поради това, Съдът намира, че не са налице основания да се измени така определения размер.

В допълнение, следва да се отбележи, че настоящата съдебна инстанция поддържа становището си, че не може да се приеме, че Съдът е обвързан с посочените в Наредба 1/2004 г. минимални размери на адвокатските възнаграждения, а същите следва да се възприемат като даващи насоки за разумната рамка, в която следва да се определят тези възнаграждения, по следните съображения:

Съгласно чл. 36, ал. 2 от ЗА, размерът на адвокатското възнаграждение се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента, като същият трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В същото време, чл. 78, ал. 5 ГПК постановява, че Съдът може да намали адвокатското възнаграждение, когато същото не съответства на фактическата и правна сложност на делото, но до минималния размер, определен с Наредбата на Висшия адвокатски съвет.

Определянето на минимални размери на адвокатските възнаграждения има за цел да установи минимален стандарт за справедлив и обоснован размер на адвокатското възнаграждение, съобразно вида на делата, техния предмет и защитавадения материален интерес.

Съгласно чл. 633 от ГПК решението на съда на Европейската общност по преюдициално запитване е задължително за всички съдилища и учреждения в република България. Следователно, при разрешаване на спорния въпрос относно възможността съдът да присъжда адвокатско възнаграждение под минимално определеното с Наредбата на ВАС, настоящият съдебен състав следва да се съобрази с решението на СЕС от 23.11.2017 г. по присъединени дела C-427/16 и C-428/16 година. С посоченото решение е даден отговор на въпросите дали чл. 101, параграф 1 ДФЕС във вр. чл. 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговия клиент не могат - под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката - да договарят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като ВАС, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер.

В посоченото решение е прието най-напред, че посочената правна уредба би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101 от ДФЕС във вр. чл. 4, параграф 3 ДЕС, но че същата не попада непременно в обхвата на забраната по чл. 101 от ДФЕС във вр. чл. 4, параграф 3 ДЕС. Прието е още, че с оглед преписката, с която разполага, СЕС не е в състояние да прецени дали правна уредба като разглежданата, може да се счита за необходима за осигуряване на изпълнението на легитимна цел. Посочено е, че националният съд следва да прецени, с оглед на общия контекст, в който наредбата на ВАС е приета или проявява последиците си, дали в светлината на всички относими обстоятелства, с които разполага, правилата, налагащи разглежданите ограничения, могат да се считат за необходими за осигуряване изпълнението на съответната легитимна цел.

Както бе посочено по-горе, основната легитимна цел на приетата от ВАС наредба е да установи минимален стандарт за справедлив и обоснован размер на адвокатското възнаграждение, съобразно вида на делата, техния предмет и/или защитавадения материален интерес. Познавайки контекста на прилагане на тази уредба и обстоятелството, че съществува друга правна уредба, предвиждаща друг начин за

определяне на размера на адвокатските възнаграждение (при хипотезата на безплатна правна помощ), както и че особеностите на делото реално не се вземат предвид при определяне на минималния размер на адвокатското възнаграждение, а е приложен единствено и само критерият - цена на иска, то посочената правна уредба налага ограничения, които, според настоящата съдебна инстанция, не са необходими за постигане на посочените легитимни цели, съответно нарушават полезното действие на правилата на конкуренцията, приложима за предприятията.

Поради това и националният съд следва и е длъжен да не приложи тази норма от националното законодателство, която противоречи на разпоредбите на ДФЕС (точка 53 от решение от 08.09.2019 г. по делото Winner Wetten GmbH, C-409/06, с позоваване на точка 17 от решението Simmenthal II 106/77).

Водим от горното и на основание чл. 248 от ГПК, Софийски градски съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. Р.П. за изменение на определение 423/08.02.2022 г. в частта относно определения размер на възнаграждението на особения представител на ответника.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането по чл. 248 от ГПК за изменение на решение 591/19.05.2022 г. в частта относно разностите.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО по чл. 248 от ГПК подлежи на обжалване пред САС в едноседмичен срок от получаване на съобщението от страните.

Препис – на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____